

Báthori Csaba

Orfeusz, Odüsszeusz

Süketek láttán énekelnek-e
még a szirének? És kötelek láttán
hullámlik-e még a parti zene?
Megél-e a dal tenger tükörágyán,

ha nincs kit tápláljon s megsemmisítsen?
Szólalhat-e dallam, ha mozdulatlan
a dalnok s az evezősök a habban
is hallják, merre lakik zene-isten,

s nem akarnak halni a túlvilágért?
Sem szirén-tudás, sem sziréni dallam,
semmi varázslat azzal amit átélt

az ember, nem ér fel. Dalban, kalandban
élte túl Orfeusz, Odüsszeusz a véget, -
s álmodnak akkor is, ha már nem élnek.

Nincs part többé

Itt él köztünk hétköznapiak és évek
alján a szirén, aki a kintorna
zaját csodával tölti s összefogja,
hogy ne végső hangot hozzon az ének.

Ne menj tovább, itt szedd össze hazádat
egyetlen házból s ezer idegenből,
mert ha csak egyet ismersz, szíved lázad
örökké, s az az egy is ellened tör.

Haza a tudás, messzi horizontok
hívása. Haza nincsen változatlan,
a haza mélyebb része odakint van

más határok közt, ahol magasat fog
s egy kis láng szétszikrázik a világon:
nincs part többé, ha utolért az álom.

Paradoxonok

*Nem vagy másutt mindenem, csak a dalban:
sem óhaj, sem pillantás nem teremt meg,
csak három húrnak és a végtelennek
zendülése, a szél-tisztázta dallam.*

*Szerelemért s dalért az alvilágba
kell lépni, ahol nem jelöl ki ösvényt
semmi más, csak vesztés lábak futása
és csak a vereség alapíthat új fényt.*

*Muzsikáján kívül senki a költő.
De amíg nem árny, addig nem találja,
honnan jövőendő és hová menendő,*

*s addig nem támadhat fel emberekben,
addig képtelen egész látomása,
amíg nem a mindennel telhetetlen.*

Egy svájci tónál (Zug)

*Egyik nap egész világ, vak sötétség
a másik, s az ellengő harmadikból
a semmi mellől egy lány, vézna hang szól, -
a tó vizét a csillagok megesték.*

*Isten, ha nincs is, igazságtalan
itt életünkben s ott a halálban.
Nincsen mértéke, ha magányosan
teng az ember lebegve vagy szilárdan.*

*Köveknek, holtaknak öröme, hogy
most s mindörökre mozdulatlanok.
Mások égre mozdulnak Ikarossal*

*puhatolni a légies szerencsét,
hogy igazgassa őket egy magas kar
s majd emlékre váltsa a hosszú nemlét.*

Decemberi számvetés

*Ha tavaszra válthat a tél december
derekán, ha ónná fagyhat a vízcsöpp
és nagypéntekre fordul kicsütörtök,
úgy még az elotársból is válhat ember.*

*Öreg szívtől nem marad el a jó,
ugyan szebb a forrás, ha észrevétlen.
Minden példányunk kifehérik télen
és ötről hatra leesik a hó.*

*Az sem mindenható, aki a rosszat
felismeri, - és ami telik, az fogy
is. Elmúlt az év, és megsokasodnak*

*ilyenkor a fényes fekete pontok
életünkben. Egy vagyunk az igazzal,
mely megszégyenít, miközben vigasztal.*